



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **T. H.**, proti žalovanému: **Celní úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Pardubice, Palackého 2659, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 27. 11. 2012, č. j. 5784-28/2012-060100-21, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ze dne 28. 11. 2012, č. j. 5784-28/2012-060100-21, kterým Celní ředitelství v Hradci Králové odložilo dle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím v platném znění (dále jen „informační zákon“) žádost žalobce o poskytnutí informací uvedených pod bodem 4) žádosti ze dne 29. 6. 2012, konkrétně o výši odměn poskytnutých P. K., T. H., P. H., J. P. v době jejich služebního zařazení u Celního ředitelství Hradec Králové až do okamžiku přijetí podání, tj. do 29. 6. 2012. Důvodem tohoto postupu bylo nezaplacení částky 10.800 Kč, předepsané žalobci za mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Krajský soud svým rozsudkem ze dne 6. 7. 2015, č. j. 31 Af 16/2013—56, vyhověl žalobě, zrušil napadené rozhodnutí Celního ředitelství v Hradci Králové a rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 16. 8. 2012, č. j. 31044-4/2012-900000-302, kterým bylo rozhodnuto o výši úhrady požadované správním orgánem za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací požadovaných žalobcem. Tento závěr zdůvodnil nedostatečnou specifikací vyčíslené úhrady.

Proti rozhodnutí krajského soud podal žalovaný kasační stížnost a Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 13. 4. 2016, č. j. 6 As 211/2015-14, rozhodnutí krajského soud zrušil a věc mu vrátil se závazným právním názorem k dalšímu řízení. Především krajskému soudu vytýkal, že rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 16. 8. 2012, č. j. 31044- 4/2012-900000-302, nemělo povahu rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proto nebylo možné ho k podané správní žalobě rušit. Posouzení právnosti či zákonnosti požadované úhrady potom mohlo mít jen povahu posouzení předběžné otázky.

Dále Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko k závěrům krajského soudu ohledně výše vyčíslené úhrady za mimořádně náročné vyhledávání.

Dle jeho názoru měl krajský soud v nemeritorním posouzení právnosti požadované úhrady důsledně vycházet z požadavku § 17 odst. 3 informačního zákona, který zní: *Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena.* Z odůvodnění napadeného rozsudku je však podle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že *„krajský soud šel zřetelně nad rámec tohoto zákonného požadavku a navíc tak činil značně obecně, neurčitě a nejasně. Uvedený zákonný požadavek žádné další zpřesnění pro předepsání požadované úhrady nemá, a jeho bližší determinaci neobsahuje ani dostupná judikatura. Rozhodující je tak toliko posouzení rozhodných skutečností pro předepsání úhrady a dále způsobu jejího vyčíslení. V posuzované věci se přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu obě, jak ze sdělení o výši úhrady ze dne 23. 7. 2012, č. j. 5784-26/2012-060100-21, tak potom zejména z rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 16. 8. 2012, č. j. 31044-4/2012-900000-302, o modifikaci výše předepsané úhrady, dostatečně podává.“*

Dále Nejvyšší správní soud citoval z obsahu připojeného správního spisu všechny tam uvedené údaje o použitých právních předpisech, podle kterých byla vyčíslená úhrada předepisována, (konkrétně § 17 odst. 1 a 3 informačního zákona, ve spojení s § 7 nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím) a citoval i sazebník úhrad za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací vydaný Generálním ředitelstvím cel. Popsal i rozpis hodin vynaložených na vyhledání a zpracování informací, jak byly správními orgány uvedeny ve vyčíslení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání vyhotovené Celním ředitelstvím v Hradci Králové dne 23. 7. 2012 (zn. 5784-26/2012-060100/21) a v rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 16. 8. 2012, č. j. 31044-4/2012-900000-302.

Uzavřel, že *„nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že vyčíslené hodiny, které pracovníci povinného subjektu měli vynaložit na vyhledání žalobcem požadovaných informací, nebyly nijak blíže specifikovány a Generální ředitelství cel neuvedlo, jaké konkrétní úkony nebo činnosti daní pracovníci vykonávali, proč*

vyhledávání v archivu pokládá za složité a časově náročné. Obsah shora rekapitulovaného odůvodnění rozhodnutí Generálního ředitelství cel podle názoru Nejvyššího správního soudu spíše vypovídá o opaku a sám provést hodnocení, zda se vyhledávání tak, jak bylo zpoplatněné již považuje za „mimořádně náročné“ či nikoliv. Rozsah zjištění skutkového stavu i podle Nejvyššího správního soudu krajskému soudu umožňoval posoudit, zda závěr rozhodnutí Generálního ředitelství cel byl správný. Nejvyšší správní soud se tak neztotožňuje s krajským soudem se shrnujícím odůvodněním, že Celní ředitelství a následně Generální ředitelství cel nedostatečně zdůvodnily splnění podmínek pro vyčíslení nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Oběma těmito orgánům, resp. jejich aktům ke stanovení úhrady za mimořádně obtížné vyhledání informací, přes shora Nejvyšším správním soudem předestřenou určitost a konkrétnost, krajský soud vytýká značnou obecnost, přičemž tak činí způsobem, který sám zcela postrádá jakákoliv konkrétnost, a pro Generální ředitelství cel, či pro povinný subjekt samotný, není nikterak způsobilou instrukcí pro příp. další nápravný postup. Otázkou je, jestli by ještě větší konkrétnost v zaznamenávání a popisu jednotlivých postupů vůbec byla reálná či účelná, a nevyžádala by si ještě další nedůvodné náklady (např. za práci dalšího podrobně protokolujícího úředníka, jenž by věcně a časově zaznamenával dílčí operace či úkony). Nejvyšší správní soud přitom považuje za nutné připomenout, že nelze spustit ze zřetele, že zákonný rámec pro posuzovaný postup a koncipování odůvodnění stanovení předmětné úhrady je tvořen požadavky § 17 odst. 3 informačního zákona, který zní „toliko“: Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. A těmito zákonným požadavkům podle názoru Nejvyššího správního soudu obě předmětná vyčíslení se svými odůvodněními ve vzájemném souhrnu dostatečně dostály.“

Krajský soud vázaný ve smyslu ust § 110 odst. 4 s.ř.s. právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyšším správním soudem znovu posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vycházel z ustanovení § 17 odst. 1 informačního zákona, který stanoví, že *Povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.*

V případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena.“ (odst. 3 citovaného ustanovení).

Jak ve svém rozhodnutí uvedl Nejvyšší správní soud, oznámení Celního ředitelství v Hradci Králové dne 23. 7. 2012 (zn. 5784-26/2012-060100/21) a rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 16. 8. 2012, č. j. 31044-4/2012-900000-302, požadavkům kladeným na vyčíslení nákladů na mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací dostatečně dostály. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal důvody, pro které krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného

zrušil jako opodstatněné, krajský soud již nepokládal za nutné se touto otázkou znovu zabývat. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k otázce opodstatněnosti výše za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací zaujal jednoznačný závěr, který je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. pro krajský soud závazný.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku dále uvedl, že *„Poněkud nejasné se jeví konstatování krajského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku, že při jednání před soudem pověřená pracovnice žalovaného sice podrobněji popsala, jak byly ukládány listiny obsahující žalobcem požadované údaje, nicméně k tomuto vysvětlení již krajský soud nemohl přihlídnout, když v samotném rozhodnutí takové údaje zcela absentovaly. Nejvyšší správní soud je spíše toho názoru, že při shora rekapitulovaném podstatném obsahu textace sdělení povinného subjektu o výši úhrady ze dne 23. 7. 2012, č. j. 5784-26/2012-060100-21, a dále i podstatném obsahu textace rozhodnutí Generálního 6 As 211/2015 ředitelství cel ze dne 16. 8. 2012, č. j. 31044-4/2012-900000-302, měl krajský soud pečlivě uvážit, co bylo na obsahu vyjádření pověřené pracovnice žalovaného při jednání před soudem příp. novým sdělením, a co mělo povahu dokazování a hodnotu důkazů.“*

K tomu krajský soud podotýká, že z obsahu protokolu sepsaného při jednání dne 6. 8. 2015 plyne, jak je také protokolováno, že pověřená pracovnice žalovaného *„podrobně popsala způsob, jakým jsou odměny navrhovány a kým a zdůraznila, že právě návrhy odměn nejsou vedeny v osobním spise příslušníka, ale jsou vedeny posoupně v běžné korespondenci.“* Podrobnosti o způsobu vedení evidencí nebyly zapsány a citované sdělení bylo hodnoceno jako vyjádření účastníka řízení. Pověřená pracovnice žalovaného ani netvrdila, že informace, které soudu při jednání sdělila, získala jinak než zprostředkovaně. Tento závěr krajského soudu však již výsledek přezkumného řízení nijak neovlivnil.

Z důvodů výše podaných krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. května 2016

Mgr. Marie Kocourková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Alena Poláková